

استاد مهدی سیدی از آیینی کهن می گوید که در خراسان همچنان زنده است

شب‌های همیشه روشن چراغ برات

تمام غذاهای مامان بزرگ خوشمزه بود و روغن جوشی‌هایش از همه خوشمزه‌تر. نرم و شیرین و لطیف بود و مزه بهشت می‌داد. در عالم بچگی که چیزی از تقویم و تاریخ نمی‌دانستم، بی‌صبرانه منتظر می‌ماندم روزهای پرچراغانی پیش از تولد آقای غایب از راه برسد و سهم شکم گرسنه‌ام نان‌های چرب و شیرین و زردرنگی شود که حتی عطر پخته شدنش هم وقتی از زیرزمین خانه بلند می‌شد، خوردنی بود. سهم نان‌های همه‌مان محفوظ بود، ولی پس از اینکه نان‌های خیرات را با خواهرها به در خانه همسایه‌ها می‌رساندم، هنوز نان‌ها را تحویل نداده بودیم که می‌توانستم حروف «س» و «ح» فاتحه را از زمزمه‌های زیر لبی همسایه‌ها بشنوم و شادی و غم همزمان قلب کوچکم را فشرده کند؛ شاد از اینکه من هم توانسته‌ام در این کار خوب نقش داشته باشم و غمگین از یادآوری تصویر آن‌ها که برای همیشه از بینمان رفته بودند و چهره‌هایشان در ذهنم محو می‌شد. سال‌ها طول کشید تا یاد بگیرم این مراسم مخصوص منطقه خراسان بزرگ و سه شب منتهی به میلاد امام زمان (عج) است و تازه پس از گفت‌وگو با استاد مهدی سیدی، پژوهشگر و خراسان‌شناس بود که فهمیدم این آیین، ریشه در ایران باستان دارد و در اثر گذشت زمان تبدیل به مراسم فعلی شده است. مراسمی که نه تنها می‌شود رد پای آن را در همه مناطق ایران به شکلی دید، بلکه حتی فراتر از مرزها هم برگزار می‌شود.